

Meditatie

De toekomst van de kerk: kerk in de samenleving

Er is een tijd geweest dat de kerk – of dat nu de protestantse kerk of de rooms-katholieke kerk was – een vanzelfsprekende plek en stem in de samenleving had. Die tijd is nu voorbij. In onze tijd is het vanzelfsprekend om niet te geloven. In het uitzonderlijke geval dat een gelovige mag aansluiten bij een discussietafel van een televisieprogramma, heeft die gelovige op z'n minst iets uit te leggen. Meestal wordt hij of zij door de andere gespreksdeelnemers hard aangevallen op zijn of haar 'achterlijke' levensbeschouwing. Nu kerk en geloof in de samenleving naar de marge zijn verdrongen en religie een privé-aangelegenheid is geworden, denken we in de kerk na over de plek die kerk en geloof dan wel in kunnen nemen in de maatschappij of in het publieke debat. Als het gaat over de kerk van de toekomst, is dit een aspect dat het overdenken meer dan waard is. Ook al willen wij als kerken niet doen aan zieltjes-winnen en schuwen we het opgeheven vingertje, vaak hebben wij als gelovigen wel degelijk iets zinvol te zeggen, niet alleen over geloofszaken in strikte zin.

In de afgelopen periode kwamen twee kerkelijke 'acties' ook in het landelijke, 'seculiere' nieuws. Begin januari heeft de Nashville-verklaring, overgewaaid uit Amerika, veel stof doen opwaaien. In mijn overtuiging is het een onbarmhartig geschrift, opgesteld vanuit een éézijdige – of zelfs discutabele – bijbeluitleg, door een groep gelovigen uit de meest conservatieve hoek van de meest orthodoxe storming van de protestantse kerk. (Heel in het kort: het geschrift stelt duidelijk dat er vanuit de Bijbel maar één mogelijke samenlevingsvorm is: het huwelijk tussen man en vrouw, waarbij de man de baas is. Alle afwijkingen, zoals homosexualiteit of feminisme, maar ook transgender-identiteit, zijn zondig.) Het resultaat was diametraal anders dan de ondertekenaars waarschijnlijk hadden beoogd: aan talloze kerktorens in heel Nederland wapperde de regenboogvlag. Hoewel de Ledevaertkerk geen vlag heeft gehesen, heeft de kerkenraad zich wel tegen de Nashville-verklaring uitgesproken: bij ons is iedereen welkom. Velen in kerkelijk Nederland zijn als een warme deken om de LHBT-gemeenschap heen gaan staan.

Naast alle inhoudelijke bezwaren tegen de verklaring, deed het mij ook pijn dat kerk en geloof ineens negatief in het nieuws waren: dat seculier Nederland gretig gelovigen als intolerant kon wegzetten.

In dezelfde periode kwam kerkelijk Nederland ook met een barmhartig verhaal in het nieuws. Vanaf oktober verblijft de Armeense familie Tamrazyan in de Haagse Bethelkerk als protest tegen de onbarmhartigheid waarmee in Nederland gewortelde gezinnen het land uit gezet kunnen worden. Om de familie veilig asiel te bieden, is er al die tijd een doorlopende kerkdienst gaande. Vele predikanten en voorgangers uit de volle breedte van de kerk hebben al meegedaan en op de achtergrond zijn vele vrijwilligers betrokken. Onder meer ook om de dialoog met de politiek gaande te houden. Ondertussen heeft het Kerkasiel in Den Haag internationale belangstelling gekregen. Zelfs vanuit Amerika zijn voorgangers die hun steun zijn komen betuigen en een deel van de voortdurende kerkdienst hebben ingevuld. In het debat over een soepeler kinderpardon kan niemand meer om de Bethelkerk heen. Wat je inhoudelijk of politiek ook van deze actie kan vinden, de kerk vervult hier een rol in het maatschappelijke debat, waarbij ze zeer concreet een boodschap van barmhartigheid uitdraagt.

Hoe kunnen we in de toekomst als kerk of als geloofsgemeenschap op een zinvolle manier een bijdrage leveren aan de samenleving? Nashville laat zien hoe het niet moet. De voortdurende kerkdienst in de Bethelkapel is wat mij betreft een mooi voorbeeld hoe het ook kan: liefdevol, concreet, gezamenlijk en positief.

Ds. Sara Dondorp